

Sygn. akt II Ca 1398/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SSO Dorota Gamrat - Kubeczak SSO Iwona Siuta (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Elżbieta Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 czerwca 2013 roku w S.

sprawy z powództwa **L. W.**

przeciwko **S. S.**

o ochronę naruszonego posiadania

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu

z dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I C 706/12

- zmienia zaskarżony wyrok, w ten sposób, że nakazuje pozwanemu S. S., aby przywrócił powodowi L. W. posiadanie lokalu mieszkalnego położonego w Ś. przy ulicy (...), składającego się z jednego pokoju, kuchni, łazienki i przedpokoju o powierzchni 31,20 m², poprzez wydanie powodowi kluczy do przedmiotowego lokalu;**
- nakazuje pobrać od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.**

Sygn. akt II Ca 1398/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 24 października 2012 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu oddalił powództwo L. W. przeciwko S. S. o nakazanie pozwanemu przywrócenia powodowi posiadania lokalu mieszkalnego składającego się z jednego pokoju, kuchni, łazienki i przedpokoju o powierzchni 31,20 m² oraz do wydania kluczy od tego lokalu, jak również o zakazanie pozwanemu dalszych naruszeń przedmiotowego lokalu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na ustaleniach faktycznych zawartych na kartach od 40 do 42 wskazując następnie, iż podstawą prawną powództwa w niniejszej sprawie był przepis 344 k.c.

Sąd Rejonowy podniósł, iż żądanie pozwu – oparte na treści art. 344 k.c. – okazało się nieuzasadnione z tej przyczyny, że powód nie został pozbawiony posiadania lokalu w wyniku działań bezprawnych i samowolnych pozwanego, a tylko takie działania stanowią podstawę do uznania, że posiadanie zostało naruszone. Sąd Rejonowy podniósł, iż powód wyprowadził się ze swojego mieszkania dobrowolnie – powód utracił więc przymiot posiadacza lokalu z własnej woli. Pozwany nie zabrał powodowi kluczy do lokalu, nie usunął siłowo powoda, nie groził powodowi w żaden sposób. Powód sam opuścił lokal, po interwencji policji, która oświadczyła, że na podstawie umowy sprzedaży to pozwany jest właścicielem lokalu, nie zaś powód. Powód opuścił więc lokal zgodnie z treścią aktu notarialnego, a więc zgodnie z prawem. Sąd pierwszej instancji wskazał, że posiadaczem rzeczy jest osoba, która faktycznie włada rzeczą. Powód był posiadaczem samoistnym lokalu, bowiem władał nim jak właściciel. Opuścił lokal w wyniku własnej, dobrowolnej decyzji. Wyprowadzenie się powoda nie było wynikiem bezprawnych działań pozwanego, które to działania pozbawiałyby powoda posiadania lokalu. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Rejonowy powództwo oddalił jako bezzasadne.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się powód, który w wywiedzionej apelacji zaskarżył go w całości, zarzucając mu dokonanie przez sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść wyroku, a polegających na przyjęciu, iż nie doszło do samowolnego naruszenia posiadania lokalu mieszkalnego powoda. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie powodowi posiadania lokalu mieszkalnego położonego w Ś. przy ulicy (...), ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu apelacji powód podjął polemikę z orzeczeniem Sądu Rejonowego, przedstawiając argumenty na poparcie swych twierdzeń, podnosząc między innymi, że przedmiotowy lokal opuścił nie na skutek żądania pozwanego, lecz w wyniku wydanego przez funkcjonariuszy Policji polecenia. Wydanie takiego polecenia przez funkcjonariuszy Policji było działaniem bezprawnym, bowiem żaden przepis prawa nie upoważnia Policji do nakazywania opuszczenia lokalu (Policja nie ma uprawnień organu egzekucyjnego). Konkludując powód stwierdził, iż w związku z powyższym nie można stwierdzić, że opuszczenie przez niego przedmiotowego lokalu było działaniem dobrowolnym

Sąd Okręgowy w Szczecinie zważył, co następuje:

Apelacja L. W. skutkowałą rozstrzygnięciem o charakterze reformatoryjnym.

Ustosunkowując się do apelacji powoda Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności wskazuje, iż zgodnie z treścią art. 344 § 1 k.p.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem. Należy przy tym zauważyć, iż samowolne naruszenie posiadania oznacza wkroczenie w sferę cudzego posiadania przez osobę, która nie jest do tego uprawniona, a więc czyni to bezprawnie. Naruszenie cudzego posiadania może przybrać postać bądź pozbawienia posiadania (wyzucia z posiadania), bądź też zakłócenia posiadania. Pozbawienie posiadania oznacza takie działanie, którego skutkiem jest utrata przez posiadacza władztwa nad rzeczą. Dalej w myśl art. 344 § 2 k.p.c. roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia. Ponadto przepis art. 478 k.p.c. stanowi, że w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd Okręgowy stwierdza, iż Sąd I instancji słusznie przyjął, że L. W. wnosząc w rozpatrywanej sprawie pozew zachował roczny termin zawity, o którym mowa w art. 344 § 2 k.c. Jednocześnie Sąd

ten prawidłowo uznał, iż L. W. był posiadaczem lokalu mieszkalnego w rozumieniu art. 344 § 1 k.p.c., położonego w Ś. przy ul. (...), składającego się z jednego pokoju, kuchni, łazienki i przedpokoju o powierzchni 31,20 m². Sąd Rejonowy również prawidłowo ustalił fakt, iż L. W. opuścił ten lokal w wyniku nakazania mu tego przez policję, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach powoda. Jednakże zdaniem Sądu Odwoławczego Sąd I instancji z tej okoliczności nie wyciągnął dalej idących właściwych wniosków. Nie sposób bowiem nie zauważyć, iż w stosunku do samego skierowanego przez pozwanego żądania opuszczenia lokalu L. W. konsekwentnie się przeciwstawiał i dopiero podczas interwencji policji, w wyniku nakazania mu opuszczenia lokalu właśnie przez policję to uczynił. Zatem wyłącznie przymuszenie L. W. przez policję skutkowało opuszczeniem przez niego lokalu. Tym samym nie ma podstaw do przyjęcia, iż L. W. opuścił przedmiotowy lokal dobrowolnie. Natomiast powołanie się przez pozwanego podczas interwencji policji na umowę sprzedaży, z której miało wynikać jego prawo do przedmiotowego lokalu, nie stanowiło podstawy dla interweniującej policji do nakazania powodowi, jako posiadaczowi tego lokalu w rozumieniu art. 344 § 1 k.p.c., do jego opuszczenia. Ponadto wobec posiadania przez L. W. przedmiotowego lokalu rzeczą policji była ochrona także jego praw. Rozstrzygnięcie zaś roszczeń cywilnoprawnych w powyższym zakresie należy do sądów powszechnych. Tym samym policja nie ma kompetencji do egzekwowania na żądanie strony jej roszczeń cywilnoprawnych, w tym polegających na przeprowadzeniu czynności opróżnienia i wydania lokalu, a może co najwyżej asystować w tych czynnościach komornikowi. W tej sytuacji wyegzekwowanie podczas interwencji przez policję skierowanego przez S. S. wobec L. W. roszczenia cywilnoprawnego stanowiło bezprawne działanie w wyniku którego L. W. został pozbawiony posiadania przedmiotowego lokalu, co stanowiło niewątpliwą korzyść S. S.. W tym stanie rzeczy dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie L. W. o przywrócenie posiadania wymienionego lokalu mieszkalnego jest zasadne. Zatem należało je uwzględnić poprzez wydanie powodowi kluczy do tego lokalu.

W świetle powyższych rozważań Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W punkcie 2 wyroku Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 ust. 1 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) rzekł o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa kosztach sądowych. L. W. postanowieniem z dnia 28 września 2012 r. został zwolniony od kosztów sądowych w całości. Na koszty sądowe w niniejszej sprawie złożyła się ustalona na podstawie art. 27 pkt 7 wymienionej ustawy opłaty sądowe w wysokości 200 zł od pozwu oraz od apelacji. Roszczenie L. W. zostało zaś uwzględnione w postępowaniu apelacyjnym, a więc jest on wygrywającym sprawę, w związku z tym Sąd orzekający nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od pozwanego S. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 400 zł.